

Sygnatura akt I C 831/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia Sądu Rejonowego Katarzyna Makarzec

Protokolant sekretarz sądowy Monika Próchniak

po rozpoznaniu w dniu 22 grudnia 2015 roku w Lublinie na rozprawie

sprawy z powództwa P. M.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą
w W.

o zadośćuczynienie w kwocie 34.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 24 maja 2012 roku do dnia zapłaty i
odszkodowanie w kwocie 501,42 zł wraz
z ustawowymi odsetkami od dnia 29 maja 2013 roku do dnia zapłaty

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda P. M. kwotę 34.000 zł (trzydzieści cztery tysiące złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 24 maja 2012 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda P. M. kwotę 489,42 zł (czteryście osiemdziesiąt dziewięć złotych czterdzieści dwa grosze) wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 481,82 zł (czteryście osiemdziesiąt jeden złotych osiemdziesiąt dwa grosze) od dnia 30 maja 2013 roku do dnia zapłaty i od kwoty 7,60 zł (siedem złotych sześćdziesiąt groszy) od dnia 28 listopada 2013 roku do dnia zapłaty;

III. oddala powództwo w pozostałej części;

IV. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda P. M. kwotę 4.157 zł (cztery tysiące sto pięćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

V. nakazuje ściągnąć od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie) kwotę 1.472,32 zł (jeden tysiąc czterysta siedemdziesiąt dwa złote trzydzieści dwa grosze) tytułem wydatków poniesionych tymczasowo z sum budżetowych Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie) i części opłaty od pozwu, od uiszczenia której powód został zwolniony.

Sygnatura akt I C 831/13

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym do tutejszego Sądu w dniu 6 września 2013 roku, sprecyzowanym pismem z dnia 18 września 2013 roku, P. M. działając przez pełnomocnika (radcę prawnego) domagał się zasądzenia na swoją rzecz od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 34.501,42 zł, przy czym kwoty 34.000 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 24 maja 2012 roku do dnia zapłaty, a kwoty 501,42 zł tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 29 maja 2013 roku do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 7 sierpnia 2008 roku około godziny 21-ej, stojąc na poboczu drogi, został uderzony przez pojazd marki V. (...) o nr. rej (...). Powodem zdarzenia była utrata panowania nad pojazdem przez prowadzącego go pod wpływem alkoholu M. C., co zostało potwierdzone wyrokiem Sądu Rejonowego w Puławach VI Wydział - Sąd Grodzki (sygn. akt VI K 704/08). Powód podał, że pojazd sprawcy wypadku był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej w (...) .U. S.A. Po zdarzeniu poszkodowany P. M. został odwieziony karetką pogotowia do (...) Publicznego Szpitala (...) w L.. W wyniku wypadku doznał licznych i poważnych obrażeń ciała w postaci: złamania górnych gałęzi obu kości łonowych, złamania kości kulszowej lewej, otwartego złamania śródstawowego paliczka proksymalnego palca V prawej ręki z płatową raną skalpacyjno-szarpaną po stronie dłoniowej tego palca, otarć i sftuczeń, w tym kręgosłupa lędźwiowego. Bezpośrednio po zdarzeniu przebywał w szpitalu przez 16 dni (7-22 sierpnia). Ponadto hospitalizowany był także w dniach: 19-29 stycznia 2009 roku ((...) Nr 4 w L.) i 20-29 lipca 2010 roku ((...) Szpital (...) we W.) - łącznie 37 dni leczenia szpitalnego związanego z urazami odniesionymi w czasie zdarzenia drogowego. Oprócz okresów hospitalizacji P. M. zmuszony był także do korzystania z innych zabiegów leczniczych takich jak: zabiegi rehabilitacyjne w Zakładzie Fizjoterapii (...) w L. (29 września – 14 października 2008 roku oraz 6-17 września 2010 roku), zabiegi lecznicze w przyszpitalnej Poliklinice (...) w L. (29 września 2008 roku -17 lipca 2009 roku). Powód podkreślał szczególną bolesność wskazanych obrażeń i związane z nimi ograniczenia ruchowe utrudniające najprostsze codzienne czynności, nie wyłączając higieny osobistej. Ogromny ból odczuwany był nawet w czasie leżenia i snu. Bolesne złamania utrudniały wygodne ułożenie się i ograniczały spektrum pozycji leżenia. To z kolei powodowało problemy ze snem i odpoczynkiem, wzmagając dodatkowo inne negatywne odczucia związane z wypadkiem. Leczenie powoda trwało około 4 lat, jednak nie sprawiło pełnego wyleczenia i przywrócenia stanu sprzed wypadku. W wyniku wypadku, P. M. doznał nieuleczalnego zniekształcenia i przykurczu zgięciowego palca V-go lewej ręki, upośledzającego chwyt oraz posiada na tymże palcu szpecące blizny pourazowe i pooperacyjne. Zamyka to drogę do wykonywania wielu zawodów, w których wymagane jest nienaganne zdrowie, a którym powód cieszył się do dnia wypadku. Z powodu wskazanego uszkodzenia ciała powód nie mógł zrealizować swoich planów życiowych polegających na podjęciu studiów w Akademii (...) w G., a następnie zawodowej służby wojskowej w Marynarce Wojennej. P. M. podjął starania w celu realizacji swojego marzenia, jednak Terenowa Wojskowa Komisja Lekarska orzekła, że jest on niezdolny do zawodowej służby wojskowej, co zamknęło mu drogę do kariery wojskowej.

Ponadto powód podnosił, że z powodu przykurczu palca i jego niepełnej sprawności ma problemy i odczuwa dyskomfort przy wykonywaniu codziennych czynności. Jest praworęczny, a więc większość czynności wykonuje tą właśnie ręką - pisanie ręczne i komputerowe, przenoszenie/trzymanie przedmiotów, prowadzenie samochodu i innych pojazdów itp. Nadal nie odzyskał pełnego czucia w uszkodzonym palcu, posiada je jedynie w minimalnym zakresie. Spowodowany wypadkiem defekt dłoni uniemożliwia albo znacznie utrudnia uprawianie wielu dyscyplin sportu. Nie bez znaczenia jest także fakt wyglądu ręki po przebyłym urazie. Powód jest osobą bardzo młodą, przywiązującą niezwykle dużą wagę do swojego wizerunku, stąd odczuwa on duży dyskomfort psychiczny związany ze zniekształceniem jego palca.

Powód podał, że do chwili obecnej pozwany wypłacił mu tytułem zadośćuczynienia jedynie 16.000 zł, która nie może być zdaniem powoda uznana za adekwatną do doznanych przez niego cierpień, trwałego uszczerbku na zdrowiu, oszpecenia i pogorszenia widoków na przyszłość.

Powód dochodził także naprawienia szkody poniesionej przez niego wskutek wydatków związanych z procesem leczenia, a więc kosztami przejazdów jego i jego ojca do i z W. oraz gromadzeniem dokumentacji medycznej i niezbędnej do ustalenia odpowiedzialności pozwanego. Udokumentowane i dotychczas nie zrefundowane koszty wyniosły 501,42 zł, na które składają się:

- 434 zł (62 zł x 7) - bilety autobusowe relacji L.-W., W.-L.. (koszty związane z dojazdem na leczenie do W.);
- 27,57 zł - faktura VAT (...) (koszty uzyskania dokumentacji medycznej z leczenia w (...) Szpitalu (...) we W.);
- 14.60 zł - dowód wpłaty KP Nr 182 z dnia 22 lipca 2009 roku (koszty uzyskania dokumentacji medycznej z leczenia w (...) Publicznym Szpitalu (...) w L. - kserowanie historii chorób);

- 12,00 zł - potwierdzenie zapłaty nr (...) (koszt zakupu znaków opłaty sądowej za odpis wyroku karnego);
- 5,65 zł - potwierdzenie nadania przesyłki poleconej do (...) Szpitala (...) we W. (koszty uzyskania dokumentacji medycznej);
- 7,60 zł - potwierdzenie nadania przesyłki poleconej do pozwanego (koszty korespondencji na etapie postępowania likwidacyjnego).

Datę początkową naliczania odsetek ustawowych od kwoty należnej tytułem zadośćuczynienia uzasadnia w ocenie powoda fakt, że już w dniu 24 maja 2012 roku pozwany był w posiadaniu wszelkiej dokumentacji uzasadniającej przyjęcie odpowiedzialności za zaistniałe zdarzenie drogowe, w którym uczestniczył powód. W tym dniu pozwany zdecydował się jednak na wypłatę jedynie kwoty 5.000 zł. Datę początkową naliczania odsetek od kwoty należnej tytułem odszkodowania uzasadnia w ocenie powoda fakt, iż dnia 29 maja 2013 roku upłynął termin wyznaczony pozwanemu przez powoda w piśmie z dnia 9 maja 2013 roku, w którym dokonano zgłoszenia tychże roszczeń. (pozew k. 2-5, pełnomocnictwo k. 6, pismo powoda k. 69)

Na skutek pozwu wniesionego przez powoda P. M., w dniu 31 października 2013 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie, wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym o sygn. akt I Nc 628/13, zgodny z żądaniem pozwu. (nakaz zapłaty k. 74)

Od powyższego nakazu, w przepisany terminie, w dniu 3 grudnia 2013 roku (data wpływu), pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. działając przez pełnomocnika (radcę prawnego) wniósł sprzeciw, w którym zaskarżył nakaz zapłaty w całości, wnosząc jednocześnie o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na swoją rzecz od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany podnosił, że nie kwestionuje legitymacji procesowej, lecz w toku postępowania likwidacyjnego na rzecz powoda tytułem zadośćuczynienia wypłacona została kwota 16.000 zł, a ustalając wysokość stosownego dla powoda zadośćuczynienia uwzględnił wszystkie czynniki, które utrwalone orzecznictwo nakazuje brać pod uwagę miarkując wysokość odszkodowania, takie jak: rozmiar uszczerbku na zdrowiu, długotrwałość procesu leczenia rehabilitacji, zakres dolegliwości bólowych, wiek poszkodowanego, wpływ doznanych obrażeń na zdolność do wykonywania pracy, ograniczenia w życiu codziennym i inne. Wypłacona kwota zadośćuczynienia jest zatem w ocenie pozwanego Towarzystwa adekwatna do rozmiaru wyrządzonej powodowi krzywdy. Żądanie dalszego zadośćuczynienia pozwany uznawał za nie udowodnione. W zakresie żądania zwrotu kosztów 27,57 zł, 14,60 zł, 12 zł, 5,65 zł, 7,60 zł, pozwany podnosił, iż wydatki te nie stanowią szkody i nie pozostają w bezpośrednim związku przyczynowym ze zdarzeniem z dnia 7 sierpnia 2008 roku, nie stanowią normalnego następstwa tego zdarzenia, a w związku z tym nie podlegają refundacji. W zakresie zwrotu kosztów dojazdu na leczenie do W. podniósł, że wyjaśnienia wymaga, dlaczego wszystkie przedstawione bilety są normalne, skoro powód w dacie zdarzenia był uczniem. (sprzeciw od nakazu zapłaty k. 78-78v, pełnomocnictwo k. 56)

Ustosunkowując się do sprzeciwu pozwanego od nakazu zapłaty, pismem z dnia 20 grudnia 2013 roku, powód podtrzymywał stanowisko wyrażone w pozwie, a nadto podnosił, że poniesienie przez niego kosztów dokumentacji było niezbędne dla dochodzenia roszczeń o zadośćuczynienie. Odnośnie kosztów biletów, powód wyjaśnił, że zgodnie z ustawą o uprawnieniach do ulgowych przejazdów środkami publicznymi transportu zbiorowego, jako uczniowi przysługiwała mu ulga jedynie na zakup biletu miesięcznego. (pismo powoda k. 100-100v)

Na rozprawie w dniu 17 stycznia 2014 roku i w dalszym toku rozprawy, powód działając przez pełnomocnika popierał powództwo, natomiast pozwany również działający przez pełnomocnika nie uznawał powództwa wnosząc o jego oddalenie. (protokół rozprawy k. 102-104v, 196-197)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 7 sierpnia 2008 roku w S., miało miejsce zdarzenie drogowe w wyniku którego poszkodowany został P. M.. W tym dniu M. C. umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że będąc w stanie nietrzeźwości (1,29 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu), mając na skutek tego zakłócone czynności psychomotoryczne, kierując po drodze publicznej samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...) najechał na pieszego P. M., w wyniku czego ten doznał obrażeń ciała w postaci: złamania górnych gałęzi obu kości łonowych, złamania kości kulszowej lewej, otwartego złamania śródstawowego paliczka proksymalnego palca V prawej ręki z płatową raną szarpaną po stronie dłoniowej tego palca. M. C. nie udzielił pomocy potrąconemu P. M., lecz zbiegł z miejsca zdarzenia. W dniu zdarzenia M. C. miał wyrokiem karnym orzeczony zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych.

Za spowodowanie tego zdarzenia M. C. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Puławach z dnia 18 listopada 2008 roku, wydanym w sprawie VI K 704/08, na karę pozbawienia wolności oraz orzeczono w stosunku do niego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych łącznie na okres 8 lat. (bezsporne, wyrok Sądu Rejonowego w Puławach z dnia 18 listopada 2008 roku VI K 704/08 k. 12-12v, zeznania powoda P. M. k. 102-104, 196-197, zeznania świadka R. M. k. 103-104, karty akt szkody nr 2000022217)

Samochód osobowy marki V. (...) o nr rej. (...), którym kierował sprawca wypadku drogowego z dnia 7 sierpnia 2008 roku, był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W., polisa nr (...), ważna w dniu zdarzenia. (bezsporne, karty akt szkody nr 2000022217)

Bezpośrednio z miejsca wypadku P. M. został zabrany karetką Pogotowia (...) i przewieziony na (...)4 w L..

W badaniu klinicznym u powoda stwierdzono w zakresie kończyny górnej głęboką ranę szarpano-skalpacyjną całej dłoniowej strony palca małego ręki prawej ze zniesieniem czynnych ruchów w stawach międzypaliczkowych tego palca i odłamaniem fragmentu kostnego głowy paliczka proksymalnego, osłabienie czucia powierzchownego na opuszcze, przy czym ukrwienie obwodu palca zostało zachowane. Stwierdzono także liczne otarcia naskórka w okolicy łokcia po stronie grzbietowej i w części dłoniowo-łokciowej nadgarstka, bolesność kości miednicy przy badaniu dotykowym i bolesność palpacyjną w okolicy pośladkowej guzków kulszowych.

P. M. nie unosił obu wyprostowanych kończyn dolnych ponad poziom pośladka, stawy biodrowe miał wolne, z bólowym ograniczeniem czynnej ruchomości. W badaniu CT stwierdzono: złamanie obu kości łonowych kości kulszowej po stronie lewej, otwarte złamanie śródstawowe paliczka bliższego palca V-tego z raną szarpaną od strony dłoniowej tego palca.

P. M. został przyjęty do leczenia w Klinice (...), gdzie wykonano mu zdjęcia RTG, a następnie rozpoznano: złamanie górnych gałęzi obu kości łonowych i kości kulszowej lewej, otwarte złamanie śródstawowe paliczka proksymalnego palca V-tego ręki prawej z płatową raną szarpaną po stronie dłoniowej tego palca. W dniu 8 sierpnia 2008 roku wykonano u powoda badanie tomografii komputerowej, po czym stwierdzono pogłębienie lordozy lędźwiowej z poziomym ustawieniem kości krzyżowej i tendencją do ześlizgu na poziomie L5-S1. Wysokość trzonów kręgów i przestrzeni międzykręgowych została zachowana, jednakże w obrębie miednicy doszło do obustronnego złamania kości łonowych oraz po stronie lewej kości kulszowej.

U powoda stosowano leczenie nieoperacyjne, reżim łóżkowy. Został wypisany do domu w dniu 22 sierpnia 2008 roku z zaleceniami: kontroli w poradni przyklinicznej za tydzień ze skierowaniem od lekarza rodzinnego; fotelowo-łóżkowego trybu życia, chodzenia ograniczonego do minimum; codziennych kąpieeli prawej ręki, a następnie stosowaniem jałowych opatrunków, ćwiczeń zgięciowo-wyprostnych V palca, przyjmowania leków: F. 0,4 ml 1 x dziennie podskórnie, R. 3 x 2 drażetki, F. 1 x 1 kapsułka przeciwbólowo.

W dniach 19-29 stycznia 2009 roku P. M. był ponownie leczony w Klinice (...) z rozpoznaniem: wadliwy zrost paliczka bliższego palca małego z dewiacją kątową. W dniu 26 stycznia 2009 roku wykonano u niego zabieg operacyjny -

artrodezę paliczka bliższego z korekcją obu zniekształceń. Powód został wypisany do domu w stanie ogólnym dobrym, z zaleceniami: kontroli w poradni przyklinicznej, leki: D. 2x1 tabletki, Z. 3x1.

W dniach 20-29 lipca 2010 roku P. M. był leczony w Klinice (...) we W. z powodu wadliwego wzrostu paliczka podstawnego palca V ręki prawej. W dniu 22 lipca 2010 roku wykonano u niego zabieg operacyjny - osteotomię korekcyjną paliczka podstawnego palca V ręki prawej przy pomocy metalowych śrub (M.). W dniu następnym wykonano zdjęcie RTG kontrolne palca V ręki prawej w opatrunku gipsowym, po czym stwierdzono: stan po artrodezie i osteotomii korekcyjnej stawu PIP palca V dłoni prawej i stabilizacji dwoma śrubami, nie stwierdzono cech destrukcji kostnej w obszarze zabiegu operacyjnego, ustawienie paliczków niemożliwe do oceny - z powodu przymusowego ustawienia palców w opatrunku gipsowym. Pacjenta w stanie ogólnym dobrym wypisano do domu z zaleceniami: zmiany opatrunków co 2-3 dni; usunięcia szwów w 10-12 dobie po zabiegu; utrzymania unieruchomienia przez 3 tygodnie.

Po usunięciu unieruchomienia, P. M. stosował leczenie rehabilitacyjne.

Obecnie P. M. zgłasza: przewlekłe dolegliwości bólowe odcinka lędźwiowo-krzyżowego kręgosłupa, przewlekłe bóle obręczy miednicy, które to dolegliwości nasilają się po wysiłku, a także ograniczenie bólowe i ruchowe funkcji palca V-tego ręki prawej.

W badani klinicznym biegły ortopeda traumatolog Z. K. stwierdził: wzmożone napięcie mięśni przykręgosłupowych w odcinku L-S kręgosłupa; blokowanie prawego stawu krzyżowo-biodrowego; objawy korzeniowe z kończyn dolnych ujemne; przykurcze mięśni kulszowo-goleniowych; zniekształcenie palca V-tego ręki prawej; sztywność w stawach międzypaliczkowych palca V-tego, możliwy ruch zgięcia w stawie śródrečno - palczkowym; ograniczenie ruchomości palca V ręki prawej powodujące praktyczną amputację tego palca. (bezsporne, dokumentacja medyczna P. M. k. 13-56, wyrok Sądu Rejonowego w Puławach z dnia 18 listopada 2008 roku VI K 704/08 k. 12-12v, opinia biegłego ortopedy Z. K. k. 140-146, 171-174, zeznania powoda P. M. k. 102-104, 196-197, zeznania świadka R. M. k. 103-104, karty akt szkody nr 2000022217)

Orzeczeniem nr (...) z dnia 19 kwietnia 2010 roku, Terenowa Wojskowa Komisja Lekarska w L. orzekła, że P. M. jest niezdolny do zawodowej służby wojskowej (kat. N) z uwagi na rozpoznane zniekształcenie i przykurcz zgięciowy palca V ręki lewej po przebyłym urazie leczonym operacyjnie, złamaniu paliczka tego palca, nieznacznie upośledzającym chwyt oraz blizny pourazowe i pooperacyjne. (bezsporne, orzeczenie nr (...) Terenowej Wojskowej Komisji Lekarskiej w L. k. 57)

W związku z operacją palca P. M. jeździł do W. autobusem trzy razy, stąd poniósł koszty trzech przejazdów tam i z powrotem. Pierwsza wizyta była przed operacją, kolejna była związana z wyjazdem na operację, a trzeci wyjazd - była to kontrola po operacji. Pierwsze dwa razy powód jeździł do W. z ojcem R. M.. Na wizytę kontrolną pojechał już sam. Część biletów na przejazdy zaginęła, natomiast te, które P. M. zachował dokumentują koszty w łącznej kwocie 434 zł (62 zł x 7) - bilety autobusowe relacji L.-W., W.-L..

Nadto P. M. poniósł koszty zgromadzenia dokumentacji medycznej ze swojego leczenia: 27,57 zł - faktura VAT (...) (koszty uzyskania dokumentacji medycznej z leczenia w (...) Szpitalu (...) we W.); 14,60 zł - dowód wpłaty KP Nr 182 z dnia 22 lipca 2009 roku (koszty uzyskania dokumentacji medycznej z leczenia w (...) Publicznym Szpitalu (...) w L. - kserowanie historii chorób); 5,65 zł - potwierdzenie nadania przesyłki poleconej do (...) Szpitala (...) we W. (koszty uzyskania dokumentacji medycznej) oraz koszty korespondencji prowadzonej z ubezpieczycielem w toku postępowania likwidacyjnego: 7,60 zł - potwierdzenie nadania przesyłki poleconej do ubezpieczyciela.

P. M. poniósł również koszt w kwocie 12 zł (potwierdzenie zapłaty nr (...)) tytułem zakupu znaków opłaty sądowej za odpis wyroku karnego. (paragony za przejazd środkiem komunikacji k. 58-59, faktura VAT nr (...) z dnia 8 listopada 2012 roku k. 60, dowód wpłaty KP nr 182 z dnia 22 lipca 2009 roku k. 61, potwierdzenie nr: (...) z dnia 3 kwietnia 2012 roku k. 62, karty akt szkody nr 2000022217)

W dniu 3 sierpnia 2011 roku P. M. zgłosił szkodę u ubezpieczyciela (...) Spółki Akcyjnej. W związku z przydłużającym się terminem zakończenia leczenia, pismem z dnia 19 kwietnia 2012 roku P. M. zwrócił się do ubezpieczyciela o wypłatę na jego rzecz zaliczki na poczet zadośćuczynienia w kwocie 20.000 zł.

Po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego, decyzją z dnia 24 maja 2012 roku ubezpieczyciel (...) S.A. uznał swoją odpowiedzialność co do zasady, przyznając na rzecz P. M. kwotę 5.000 zł tytułem zaliczki na poczet zadośćuczynienia za krzywdę doznaną w związku ze zdarzeniem z dnia 7 sierpnia 2008 roku.

Na zlecenie ubezpieczyciela, w dniu 18 i 22 czerwca 2012 roku zostało wydane orzeczenie lekarskie w przedmiocie uszczerbku na zdrowiu doznanego przez P. M.. Lekarz ortopeda traumatolog orzekł, że doznał on trwałego uszczerbku w wysokości 5% (pkt 96a) i 5% (pkt 141), w związku z urazem doznany w wypadku z dnia 7 sierpnia 2008 roku.

W oparciu o wskazane orzeczenie lekarskie, decyzją z dnia 25 czerwca 2012 roku, (...) S.A. przyznało na rzecz P. M. dodatkowe zadośćuczynienie w kwocie 7.000 zł.

Pismem z dnia 9 maja 2013 roku (doręczonym pozwanemu w dniu 15 maja 2013 roku), P. M. (działając przez pełnomocnika) wniósł o ponowne rozpatrzenie sprawy i wypłatę na jego rzecz dodatkowo kwoty 38.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę oraz kwoty 660,53 zł tytułem odszkodowania.

Na zlecenie ubezpieczyciela (...) S.A., w dniu 2 lipca 2013 roku zostało wydane ponowne orzeczenie lekarskie w przedmiocie uszczerbku na zdrowiu doznanego przez P. M.. Lekarz ortopeda traumatolog orzekł, że doznał on trwałego uszczerbku w łącznej wysokości 15%, tj. 8% (pkt 96a) i 7% (pkt 141), w związku z urazem doznany w wypadku z dnia 7 sierpnia 2008 roku.

W oparciu o ponowne orzeczenie lekarskie, decyzją z dnia 5 sierpnia 2013 roku, (...) S.A. przyznało na rzecz P. M. dodatkowe zadośćuczynienie w kwocie 4.000 zł oraz odszkodowanie w kwocie 163,98 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia. Łącznie ubezpieczyciel wypłacił na rzecz P. M. kwotę 16.000 zł tytułem zadośćuczynienia i kwotę 163,98 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia. (bezsporne, pismo P. M. z dnia 19 kwietnia 2012 roku k. 64-64v, decyzja (...) S.A. z dnia 24 maja 2012 roku k. 65-65v, wniosek o ponowne rozpoznanie sprawy wraz z wezwaniem do zapłaty z dnia 9 maja 2013 roku k. 66-67, potwierdzenia wykonania przelewów na rzecz P. M. k. 79-81, decyzja (...) S.A. z dnia 5 sierpnia 2013 roku k. 83-83v, decyzja (...) S.A. z dnia 25 czerwca 2013 roku k. 84-84v, karty akt szkody nr 2000022217)

W dniu wypadku P. M. miał 17 lat, mieszkał z rodzicami, uczęszczał do drugiej klasy XIX Liceum Ogólnokształcącego w L..

Powód jest osobą praworęczną. Po wypadku wrócił do szkoły dopiero w październiku 2008 roku jako wolny słuchacz, mimo że nie był jeszcze w pełni sprawny. Systematycznie chodził do szkoły dopiero od grudnia 2008 roku nadrabiając wcześniejsze zaległości i zdając do następnej klasy. Następnie w 2010 roku zdał maturę. Po maturze zdawał do Akademii (...)w G., został jednak zdyskwalifikowany na komisji lekarskiej z powodu przykurczy małego palca prawej ręki. Studiował zarządzanie i inżynierię produkcji na Politechnice, ale ze względu na zaległości musiał zrezygnować po dwóch latach. Jest kawalerem i nadal mieszka razem z rodzicami. Zajmuje się ogrodnictwem.

Przed wypadkiem P. M. aktywnie uprawiał sport, trenował piłkę nożną w klubie sportowym (...). Grywał również w siatkówkę w sekcji szkolnej. Obecnie, ze względu na doznane obrażenia nie może już trenować, ale uprawia sporty, przy czym ma problem z grą w siatkówkę. Nie może grać tyle co przed wypadkiem, odczuwa bowiem bóle przy przeciążeniu.

Po wypadku P. M. nie korzystał z pomocy psychiatry, psychologa, czy neurologa.

Obecnie mały palec u prawej dłoni P. M. ma usztywniony i lekko wygięty, nie może go ani wyprostować ani zgiąć. Ma problemy z chwytem i utrzymaniem rzeczy w tej ręce. Na zmianę pogody odczuwa w tym palcu ból. W palcu ma jeszcze założone druty. Taki stan dłoni, jak jest teraz, nie da się niczym poprawić. (zeznania powoda P. M. k. 102-104, 196-197, zeznania świadka R. M. k. 103-104)

Badający P. M. biegły sądowy ortopeda traumatolog Z. K. opiniował, że na skutek wypadku drogowego z dnia 7 sierpnia 2008 roku doznał on złamania górnych gałęzi obu kości łonowych i lewej kości kulszowej miednicy; otwartego złamania śródstawowego paliczka proksymalnego palca V-tego ręki prawej z płatową raną szarpaną po stronie dłoniowej tego palca - leczonego operacyjnie trzyetapowo z następowym usztywnieniem palca.

W związku z tymi urazami P. M. doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu w łącznej wysokości 22%, który biegły ustalił w oparciu o pozycje: 96a w wysokości 15% i 141a w wysokości 7 %, tabeli stanowiącej załącznik do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 roku w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania.

Biegły stwierdził, że z powodu obrażeń przebytych w następstwie wypadku komunikacyjnego P. M. wymagał leczenia nieoperacyjnego z powodu obustronnego złamania kości łonowych i lewostronnego złamania kości kulszowej. W związku z tym wymagał reżimu łóżkowego przez okres do 10-12 tygodni. Złamanie palca piątego ręki prawej zostało zaopatrzone nieoperacyjnie z zaleceniem leczenia czynnościowego. Z powodu zrostu ze zniekształceniem palca zastosowano leczenie operacyjne. Po zastosowanym leczeniu operacyjnym utrzymywało się ograniczenie funkcjonalne palca V-tego. Z tego powodu P. M. po dwóch latach od wypadku został poddany kolejnemu zabiegowi operacyjnemu w specjalistycznym ośrodku chirurgii ręki we W.. Po zastosowanym leczeniu uzyskano czynnościowe ustawienie w stawach międzypaliczkowych palca V-tego ręki prawej z usztywnieniem palca w tych stawach powodującym czynnościową bezużyteczność tego palca.

W okresie do 10 tygodni od wypadku cierpienia P. M. były znaczne, związane były z samym wypadkiem, koniecznością leczenia szpitalnego, koniecznością reżimu łóżkowego. Po tym czasie do 2 lat od wypadku jego cierpienia były miernie nasilone, a związane były z utrzymującymi się dolegliwościami bólowymi miednicy oraz prawej ręki, a także z koniecznością okresowych konsultacji lekarskich, leczenia rehabilitacyjnego. Po tym czasie cierpienia poszkodowanego były nieznacznie nasilone, a związane są obecnie z dolegliwościami bólowymi obręczy biodrowej o obiektywnym nasileniu, z ograniczeniem funkcji prawej ręki oraz z poczuciem doznanej w następstwie wypadku krzywdy.

Obecnie stan zdrowia P. M. jest ustabilizowany. Leczenie ortopedyczne zostało zakończone. Utrzymuje się ograniczenie ruchomości palca V-tego i ograniczenie funkcji ręki prawej. Stan ten jest utrwalony. Utrzymują się przewlekłe dolegliwości bólowe w okolicy lędźwiowo-krzyżowej nasilające się po przeciążeniu układu ruchu. Z tego powodu zwiększyły się potrzeby P. M., będzie wymagał pomocy w wykonywaniu czynności precyzyjnych prawą ręką. Natomiast z uwagi na dolegliwości bólowe w odcinku L-S będzie wymagał okresowego leczenia rehabilitacyjnego.

W następstwie wypadku u P. M. zmniejszyła się wydolność czynnościowa, zmniejszyła się możliwość uprawiania sportów wymagających czynności prawej ręki, np.: gry w piłkę ręczną, siatkową, w tenisa ziemnego, stołowego. P. M. nie odzyska już sprawności sprzed wypadku. (opinia biegłego ortopedy Z. K. k. 140-146, 171-174)

Badająca P. M. w toku postępowania sądowego biegła psycholog B. L. (1) nie stwierdziła u niego uszczerbku na zdrowiu psychicznym na skutek zdarzenia z dnia 7 sierpnia 2008 roku. Biorąc pod uwagę okres czasu od wypadku do chwili badania, biega stwierdzała, iż powodowi towarzyszy cierpienie psychiczne. Przez pierwsze tygodnie po wypadku było ono związane przede wszystkim z bólem fizycznym oraz ze stresem szpitalnym (konieczność leczenia, brak samodzielności ruchowej). Obecnie zaś cierpienie psychiczne związane jest z brakiem możliwości realizacji własnych planów i marzeń dotyczących pracy w formacjach mundurowych. Stan psychiczny P. M. i jego zmiany, np. pogorszenie, są i będą ściśle związane z dolegliwościami fizycznymi. Jeżeli dolegliwości fizyczne nie będą się pogłębiać, wówczas jego stan psychiczny będzie się stabilizował. Będące skutkiem wypadku załamanie planów życiowych poszkodowanego może skutkować obniżeniem samooceny i pewności siebie.

Biegła nie stwierdziła żadnych innych dolegliwości, trudności, nieprzyjemnych sytuacji oddziałujących na sferę psychiczną P. M., poza wskazanym cierpieniem psychicznym. (opinia biegłej psycholog B. L. (1) k. 119-122)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił zarówno na podstawie okoliczności bezspornych i przyznanych przez strony, jak i całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, tj. powołanych powyżej dowodów z dokumentów prywatnych i urzędowych, w szczególności z akt szkody nr 2000022217, dowodów z opinii biegłych oraz w oparciu o zeznania świadka R. M. (k. 103-104) i zeznania powoda P. M. (k. 102-104, 196-197), przesłuchanego w charakterze strony.

Dokumenty prywatne i urzędowe, na podstawie których Sąd ustalił stan faktyczny w sprawie są zgodne z okolicznościami przyznanymi przez strony. Tworzą jasny i spójny obraz przedmiotowej sprawy w zakresie stosunku prawnego łączącego strony, roszczeń powoda w stosunku do pozwanego jako odpowiedzialnego zakładu ubezpieczeń z tytułu zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych oraz przebiegu postępowania dotyczącego likwidacji szkody. Dokumenty prywatne nie budzą wątpliwości co do swej autentyczności czy wiarygodności i nie były kwestionowane przez strony.

Sąd uznał za wiarygodne zarówno zeznania powoda P. M., jak i zeznania świadka R. M. na okoliczność rodzaju, długotrwałości i intensywności cierpień powoda, zmiany trybu życia i życiowych planów spowodowanych wypadkiem, stanu zdrowia przed i po wypadku, przebiegu uciążliwości i kosztowności leczenia, konieczności dojazdów do placówek medycznych i kosztów z tym związanych. W ocenie Sądu, zarówno powód jak i świadek szczerze przedstawili wszystkie okoliczności sprawy, w tym przeżycia i odczucia doznane przez P. M. w wyniku wypadku, jak i skutki zdarzenia odczuwane przez niego do dnia dzisiejszego. Zeznania powoda i świadka uznać należało za spójne, konsekwentne, logiczne i wzajemnie uzupełniające się oraz pozostające w korelacji z innymi dowodami dopuszczonymi w sprawie, w szczególności z dokumentacją medyczną przedłożoną przez powoda, zeznaniami samego powoda jak i opiniami biegłych.

Postanowieniem z dnia 17 stycznia 2014 roku, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych:

z zakresu ortopedii i traumatologii w osobie Z. K. i z zakresu psychologii w osobie B. L. (1).

Przystępując do oceny opinii biegłych, należy zwrócić uwagę na fakt, że kontrola ich zawartości merytorycznej przez Sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, ogranicza się do zgodności treści i wniosków opinii z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Odwołanie się przez Sąd do tych kryteriów oceny stanowi więc wystarczające i należyte uzasadnienie oceny opinii biegłego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2005 roku, II CK 572/04, LEX nr 151656).

W świetle przywołanych kryteriów opinie biegłych Z. K. i B. L. (2), należało ocenić jako spójne i logiczne oraz oparte na fachowej wiedzy biegłych. Przy czym wiarygodność i autentyczność obu opinii nie była w ogóle kwestionowana w toku postępowania dowodowego przez strony postępowania, natomiast zastrzeżenia sformułowane przez pozwanego w stosunku do opinii głównej biegłego Z. K., biegły wyjaśnił w swojej opinii uzupełniającej. Sąd zatem nie znalazł podstaw, aby nie podzielić wniosków i ustaleń biegłych oraz uznać je za niemiarodajne do ustalenia stanu faktycznego w sprawie.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje.

Powództwo było zasadne i jako takie zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

Poza sporem pozostawały okoliczności faktyczne zdarzenia z dnia 7 sierpnia 2008 roku, w tym wina kierującego pojazdem marki V. (...) o nr rej. (...). Nadto pozwany ubezpieczyciel nie kwestionował swojej odpowiedzialności z tytułu zawartej z właścicielem pojazdu marki V. (...) o nr rej. (...) umowy ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Pozwany kwestionował jedynie roszczenie powoda co do wysokości.

Zgodnie z art. 822 § 1 i 4 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Uprawniony do odszkodowania w związku ze

zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. Dla przyjęcia odpowiedzialności pozwanego konieczne jest więc wykazanie, że za szkodę wyrządzoną powodowi ponosi odpowiedzialność ubezpieczający albo ubezpieczony.

Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 roku, poz. 392 ze zm.) z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Z wykładni przytoczonych norm należy wywieść wniosek, iż ubezpieczyciel odpowiada w takich samych granicach, w jakich odpowiadałby sprawca szkody.

Wobec faktu, że do powstania szkody doszło na skutek wyłącznej winy kierującego pojazdem marki V. (...) o nr rej. (...), który umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, zaś poszkodowany powód był pieszym, potrąconym przez pojazd kierowany przez sprawcę zdarzenia, podstawę prawną roszczenia o zapłatę w niniejszej sprawie stanowią przepisy Kodeksu cywilnego normujące odpowiedzialność samodzielnych posiadaczy pojazdów uprawianych w ruch za pomocą sił przyrody, a więc art. 436 § 1 k.c. w związku z art. 435 § 1 k.c.

Zgodnie z treścią art. 435 § 1 k.c., prowadzący na własny rachunek przedsiębiorstwo lub zakład uprawiany w ruch z pomocą sił przyrody (pary, gazu, paliw płynnych itp.) ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch przedsiębiorstwa lub zakładu, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. Z kolei według art. 436 § 1 k.c. odpowiedzialność przewidzianą w artykule poprzedzającym ponosi również samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody.

W ocenie Sądu, powód zgodnie z obciążającą go regułą ciężaru dowodu wyrażoną w art. 6 k.c. wykazał w toku postępowania przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego, do których zaliczyć należy zdarzenie wywołujące szkodę, zakres powstałej u niego szkody, jak również adekwatny związek przyczynowy istniejący między w/w przesłankami.

W niniejszej sprawie powstanie odpowiedzialności odszkodowawczej uzależnione było od zaistnienia zdarzenia wywołującego szkodę, za które uznać należało wypadek drogowy z dnia 7 sierpnia 2008 roku, gdzie M. C. umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że będąc w stanie nietrzeźwości i mając na skutek tego zakłócone czynności psychomotoryczne, kierując po drodze publicznej samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...) najechał na pieszego P. M., w wyniku czego ten doznał obrażeń ciała w postaci: złamania górnych gałęzi obu kości łonowych, złamania kości kulszowej lewej, otwartego złamania śródstawowego paliczka proksymalnego palca V prawej ręki z płatową raną szarpaną po stronie dłoniowej tego palca. M. C. nie udzielił pomocy potrąconemu P. M., lecz zbiegł z miejsca zdarzenia. Przy czym za spowodowanie tego zdarzenia M. C. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Puławach z dnia 18 listopada 2008 roku, wydanym w sprawie VI K 704/08, na karę pozbawienia wolności oraz orzeczono w stosunku do niego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych łącznie na okres 8 lat.

W związku z tym pozwany zakład ubezpieczeń nie kwestionował w ogóle swojej odpowiedzialności gwarancyjnej z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu prowadzonego przez sprawcę wypadku. Pozwany podnosił jedynie w toku niniejszego postępowania, iż po przyjęciu zgłoszenia szkody w sposób wszechstronny, w stosunku do przedstawionych przez powoda dowodów dokonał likwidacji przedmiotowej szkody i ustalił zakres swojej odpowiedzialności oraz wysokość przysługujących powodowi kwot tytułem zadośćuczynienia oraz odszkodowania. Wobec powyższego pozwany przyznał powodowi bezsporną kwotę tytułem zadośćuczynienia w wysokości 16.000 zł

oraz odszkodowania z tytułu kosztów leczenia w kwocie 163,98 zł. W ocenie pozwanego, wypłacona kwota tytułem zadośćuczynienia stanowi adekwatną wielkość w stosunku do doznanej przez powoda krzywdy.

W ocenie Sądu, ustalenia pozwanego nie były prawidłowe, a przyznana kwota tytułem zadośćuczynienia (16.000 zł) była znacznie zaniżona w stosunku do ustaleń dokonanych przez Sąd.

Wskazać należy, że w prawie polskim obowiązuje zasada pełnego odszkodowania, usankcjonowana w art. 361 § 2 k.c. Zgodnie z tą zasadą pozwany winien naprawieniem szkody objąć wszelkie straty, które poszkodowany poniósł na skutek zaistnienia zdarzenia wywołującego szkodę.

W rozpoznawanej sprawie niekwestionowanym było, że sprawca wypadku ponosi pełną odpowiedzialność odszkodowawczą wobec powoda.

Naprawienie szkody niemajątkowej w postaci zasądzenia zadośćuczynienia i odszkodowania może nastąpić tylko w wypadkach określonych w ustawie. Prawną podstawę zasądzenia zadośćuczynienia i odszkodowania w przedmiotowej sprawie stanowią przepisy art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 § 1 k.c.

Stosownie do treści przepisu art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Natomiast w myśl przepisu art. 445 § 1 k.c. w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Zgodnie z art. 445 § 1 k.c., zadośćuczynienie winno być „odpowiednie”. Użycie w przepisie pojęcia o niedookreślonym charakterze powoduje, iż przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia, jako „odpowiedniego”, Sąd korzysta z daleko idącej swobody.

Skutkiem zdarzenia z dnia 7 sierpnia 2008 roku było powstanie szkody niemajątkowej przejawiającej się w cierpieniach fizycznych i psychicznych doznawanych przez powoda P. M..

Kryteria, którymi winien kierować się Sąd przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia zostały wskazane w judykaturze.

Sąd Rejonowy w pełni podziela utrwalone stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 28 września 2001 roku (sygn. III CKN 427/00 LEX nr 52766), że zadośćuczynienie ma mieć przede wszystkim charakter kompensacyjny. W związku z powyższym jego wysokość ma przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość, a jednocześnie nie może być nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy.

Pojęcie krzywdy mieści wszelkie ujemne następstwa uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia, zarówno w sferze cierpień fizycznych jak i psychicznych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 lipca 2000 roku, II CKN 1119/98, LEX nr 50884).

Zgodnie z ugruntowanym w piśmiennictwie i orzecznictwie poglądem ze względu na niewymierny charakter krzywdy, oceniając jej rozmiar, należy wziąć pod uwagę całokształt okoliczności sprawy, w tym: czas trwania i stopień intensywności cierpień fizycznych i psychicznych, nieodwracalność skutków urazu (kalectwo, oszpeccenie), rodzaj wykonywanej pracy, szanse na przyszłość, wiek poszkodowanego, poczucie nieprzydatności społecznej, bezradność życiową, postawę sprawcy i inne czynniki podobnej natury (wyrok Sądu Najwyższego dnia 18 kwietnia 2002 roku, II CKN 605/00, niepubl.).

Odpowiedniość kwoty zadośćuczynienia, o której stanowi art. 445 § 1 k.c., ma służyć złagodzeniu doznanej krzywdy, a jednocześnie nie być źródłem wzbogacenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 lutego 2000 roku, III CKN 582/98, LEX nr 52776).

Na wysokość zasądzonych na rzecz powoda zadośćuczynienia miał wpływ zarówno procentowy trwały uszczerbek na zdrowiu stwierdzony przez biegłego lekarza ortopedę traumatologa, który ustalił go łącznie na 22%, jak i pogorszenie

się sytuacji życiowej i widoków na przyszłość, rozmiar cierpień fizycznych i psychicznych związany z obrażeniami po wypadku i ich długotrwałym i uciążliwym leczeniem, a także dyskomfort psychiczny związany z cierpieniami fizycznymi powoda, obniżeniem samooceny oraz młody wiek powoda.

Z opinii biegłego lekarza ortopedy traumatologa Z. K. jednoznacznie wynika, iż powód doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu, który biegły ustalił w łącznej wysokości 22%, w oparciu o pozycje: 96a w wysokości 15% i 141a w wysokości 7 %, tabeli stanowiącej załącznik do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 roku w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania.

Zauważenia przy tym wymaga, iż przepisy rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 roku nie mają bezpośredniego zastosowania do określania przez Sąd o zasadzie i wysokości odszkodowania w związku z odpowiedzialnością ubezpieczyciela z tytułu umów ubezpieczeniowych. Orzekając o zasadzie i wysokości odszkodowania przeznaczonego dla poszkodowanego, bierze się bowiem pod uwagę wszystkie okoliczności sprawy, a w szczególności zakres i trwałość doznanych cierpień fizycznych i krzywd na tle psychologicznym. Procentowy uszczerbek na zdrowiu może mieć tutaj walor wyłącznie pomocniczy, a nie decydujący – jak w przypadku określania wysokości jednorazowego odszkodowania na podstawie przepisów wskazanego rozporządzenia.

Niewątpliwym jest w niniejszej sprawie, iż powód P. M. w wyniku wypadku komunikacyjnego dnia 7 sierpnia 2008 roku doznał: złamania górnych gałęzi obu kości łonowych i lewej kości kulszowej miednicy; otwartego złamania śródstawowego paliczka proksymalnego palca V-tego ręki prawej z płatową raną szarpaną po stronie dłoniowej tego palca - leczonego operacyjnie, trzyetapowo, z następowym usztywnieniem palca. Nadto na skutek obrażeń powstałych w następstwie wypadku komunikacyjnego P. M. wymagał leczenia nieoperacyjnego z powodu obustronnego złamania kości łonowych i lewostronnego złamania kości kulszowej. W związku z tym wymagał reżimu łóżkowego przez okres do 10-12 tygodni. Złamanie palca piątego ręki prawej początkowo zostało zaopatrzone nieoperacyjnie z zaleceniem leczenia czynnościowego, lecz z powodu zrostu ze zniekształceniem palca wymagane było zastosowanie leczenia operacyjnego u powoda. Po zastosowanym leczeniu operacyjnym utrzymywało się ograniczenie funkcjonalne palca V-tego. Z tego względu P. M. po dwóch latach od wypadku został poddany kolejnemu zabiegowi operacyjnemu w specjalistycznym ośrodku chirurgii ręki we W.. Po zastosowanym leczeniu uzyskano czynnościowe ustawienie w stawach międzypaliczkowych palca V-tego ręki prawej z usztywnieniem palca w tych stawach, co jednak spowodowało czynnościową bezużyteczność tego palca.

W okresie do 10 tygodni od wypadku znaczne cierpienia P. M. związane były z samym wypadkiem, koniecznością leczenia szpitalnego i reżimu łóżkowego. Po tym czasie do 2 lat od wypadku jego cierpienia były miernie nasilone i związane z utrzymującymi się dolegliwościami bólowymi miednicy oraz prawej ręki, a także z koniecznością okresowych konsultacji lekarskich, leczenia rehabilitacyjnego. Po tym okresie cierpienia powoda były nieznacznie nasilone, a obecnie związane są z dolegliwościami bólowymi obręczy biodrowej o obiektywnym nasileniu, z ograniczeniem funkcji prawej ręki oraz z poczuciem doznanej w następstwie wypadku krzywdy.

Aktualnie stan zdrowia P. M. jest ustabilizowany. Leczenie ortopedyczne zostało zakończone. U powoda utrzymuje się jednakże ograniczenie ruchomości palca V-tego i występuje ograniczenie funkcji ręki prawej, przy czym w opinii biegłego stan ten jest utrwalony. Utrzymują się także przewlekłe dolegliwości bólowe w okolicy lędźwiowo-krzyżowej nasilające się po przeciążeniu układu ruchu. Z tego powodu zwiększyły się potrzeby P. M., będzie wymagał pomocy w wykonywaniu czynności precyzyjnych prawą ręką. Natomiast dolegliwości bólowe w odcinku L-S będą powodowały konieczność okresowego leczenia rehabilitacyjnego.

W następstwie wypadku u P. M., który jest osobą młodą, zmniejszyła się wydolność czynnościowa, zmniejszyła się możliwość uprawiania sportów wymagających czynności prawej ręki, np.: gry w piłkę ręczną, siatkową, w tenisa ziemnego, stołowego. Co najistotniejsze, P. M. nie odzyska już sprawności sprzed wypadku w zakresie władania prawą ręką.

Z przedstawionych powyżej względów, w ocenie Sądu Rejonowego żądanie powoda odnośnie dochodzonej tytułem zadośćuczynienia kwoty 34.000 zł zasługiwało na uwzględnienie w całości. Niewątpliwym bowiem w niniejszej sprawie jest, iż P. M. w wyniku zdarzenia z dnia 7 sierpnia 2008 roku doznał urazów skutkujących u niego ograniczeniem aktywności życiowej przez co najmniej 5-6 miesięcy w okresie leczenia powypadkowego oraz ponownie w okresie około dwóch lat po wypadku, co było związane z kolejnym zabiegiem operacyjnym – w celu odzyskania funkcjonalności małego palca prawej ręki. Podkreślić przy tym należy, że następstwa otwartego złamania śródstawowego paliczka proksymalnego palca V-tego ręki prawej mają charakter trwałe i z uwagi na młody wiek powoda (17 lat w dniu wypadku) będą odczuwalne przez niego w przyszłości – w zasadzie przez całe dorosłe życie - w postaci mniejszych lub większych ograniczeń w życiu codziennym.

Nie bez znaczenia w niniejszej sprawie jest okoliczność podnoszona przez stronę powodową, iż orzeczeniem nr (...) z dnia 19 kwietnia 2010 roku, Terenowa Wojskowa Komisja Lekarska w L. orzekła, że P. M. jest niezdolny do zawodowej służby wojskowej (kat. N), z uwagi na rozpoznane zniekształcenie i przykurcz zgięciowy palca V ręki lewej po przebytych leczonych operacyjnie, złamaniu paliczka tego palca, nieznacznie upośledzającym chwyt oraz blizny pourazowe i pooperacyjne. Jak podnosił powód w swoich zeznaniach, orzeczenie to zamknęło mu drogę do kariery wojskowej, o której marzył. Jak podawał, po maturze starał się o przyjęcie do Akademii(...) w G., został jednak zdyskwalifikowany na komisji lekarskiej z powodu przykurczu małego palca prawej ręki.

Nadto zauważyć należało, że P. M. przed wypadkiem aktywnie uprawiał sport, trenował piłkę nożną w klubie sportowym (...). Grywał również w siatkówkę w sekcji szkolnej. Obecnie, ze względu na doznane obrażenia nie może już trenować, ale uprawia sporty. Nie może jednak grać tyle, co przed wypadkiem, odczuwa bowiem bóle przy przeciążeniu.

Zatem niewątpliwie powód doznał krzywdy w rozumieniu art. 445 k.c.

W ocenie Sądu, przy uwzględnieniu charakteru krzywdy doznanej przez powoda (załamanie małego palca prawej ręki spowodowało czynnościową bezużyteczność tego palca, której leczenie nie jest w stanie obecnie przywrócić) zaistniałej w związku z urazem doznany w wyniku przedmiotowego wypadku drogowego z dnia 7 sierpnia 2008 roku, charakterem samego wypadku oraz charakterem czynu sprawcy i okolicznościami jego popełnienia, młodym wiekiem powoda, a także łączną kwotą wypłaconych przez ubezpieczyciela świadczeń tytułem zadośćuczynienia (16.000 zł) – zasądzona wyrokiem kwota 34.000 zł jest utrzymana w rozsądnych granicach, które odpowiadają aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa. W ocenie Sądu zasądzona kwota pozwoli powodowi zrekompensować wszelkie doznane cierpienia i poniesione krzywdy. Łączna kwota 50.000 zł tytułem przyznanego zadośćuczynienia (w tym bezsporną częścią wypłaconą przez pozwanego ubezpieczyciela już w toku postępowania likwidacyjnego) z pewnością nie ma znaczenia symbolicznego, a równocześnie nie wynagradza krzywdy doznanej przez powoda ponad konieczną miarę.

Powód domagał się również zasądzenia na swoją rzecz odszkodowania w kwocie 501,42 zł tytułem zwrotu kosztów związanych z leczeniem powypadkowym i jego dokumentowaniem.

Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy: „Związek przyczynowy jest kategorią obiektywną i należy go pojmować jako obiektywne powiązanie ze sobą zjawiska nazwanego „przyczyną” ze zjawiskiem określonym jako „skutek”. Ustawodawca wprowadzając w art. 361 § 1 k.c. dla potrzeb odpowiedzialności cywilnej ograniczenie odpowiedzialności tylko za normalne (typowe, występujące zazwyczaj) następstwa działania lub zaniechania, z których szkoda wynikła, nie wprowadza pojęcia związku przyczynowego w rozumieniu prawnym, odmiennego od istniejącego w rzeczywistości. Ogranicza tylko odpowiedzialność do wskazanych w przepisie normalnych (adekwatnych) następstw. Istnienie związku przyczynowego jako zjawiska obiektywnego determinowane jest określonymi okolicznościami faktycznymi konkretnej sprawy i dlatego istnienie związku przyczynowego bada się w okolicznościach faktycznych określonej sprawy” (z uzasadnienia wyroku z dnia 8 grudnia 2005 roku, III CK 298/05, LEX nr 172174).

W sprawie niniejszej poniesione przez powoda koszty uzyskania dokumentacji lekarskiej i przesłania pisma do ubezpieczyciela w postępowaniu likwidacyjnym skutkowały zmniejszeniem się poziomu aktywów w majątku tego pierwszego. Każdy bowiem wydatek zmniejsza wartość czynną majątku.

W związku z operacją palca P. M. jeździł do W. autobusem trzy razy, stąd poniósł koszty trzech przejazdów tam i z powrotem. Pierwsza wizyta była przed operacją, kolejna była związana z wyjazdem na operację, a trzeci wyjazd to była kontrola po operacji. Pierwsze dwa razy jeździł do W. z ojcem R. M. jako opiekunem. Na wizytę kontrolną pojechał już sam. Część biletów zaginęła, natomiast te które P. M. zachował dokumentują koszty w łącznej kwocie 434 zł (62 zł x 7) - bilety autobusowe relacji L.-W., W.-L.. Zaznaczenia przy tym wymaga, że z uwagi na treść zeznań powoda brak jest podstaw do uznania, iż zachodziły podstawy do korzystania przez niego z biletów ulgowych.

Nadto P. M. poniósł koszty zgromadzenia dokumentacji medycznej związanej z jego leczeniem: 27,57 zł - faktura VAT (...) (koszty uzyskania dokumentacji medycznej z leczenia w (...) Szpitalu (...) we W.); 14,60 zł - dowód wpłaty KP Nr 182 z dnia 22 lipca 2009 roku (koszty uzyskania dokumentacji medycznej z leczenia w (...) Publicznym Szpitalu (...) w L. - kserowanie historii chorób); 5,65 zł - potwierdzenie nadania przesyłki poleconej do (...) Szpitala (...) we W. (koszty uzyskania dokumentacji medycznej). Powód poniósł także koszty korespondencji prowadzonej z ubezpieczycielem w toku postępowania likwidacyjnego: 7,60 zł - potwierdzenie nadania przesyłki poleconej do ubezpieczyciela.

Sąd uznał, że wskazane wyżej koszty poniesione przez powoda na kwotę 489,42 zł były uzasadnione i pozostawały w związku przyczynowym z wypadkiem z dnia 7 sierpnia 2008 roku oraz zostały przez niego prawidłowo udokumentowane. Stąd, mając na względzie art. 444 § 1 k.c., należało przyznać powodowi z tego tytułu odszkodowanie we wskazanej kwocie.

Sąd oddalił natomiast roszczenie o odszkodowanie co do kwoty 12 zł, którą P. M. poniósł (potwierdzenie zapłaty nr (...)) tytułem zakupu znaków opłaty sądowej za odpis wyroku karnego. Koszt nie pozostawał w związku ze szkodą doznaną przez powoda i nie był konieczny dla dochodzenia przez niego roszczeń od ubezpieczyciela ani na etapie postępowania likwidacyjnego, ani tym bardziej w postępowaniu sądowym. Z akt szkody wynika bowiem, że pozwany w ramach własnych działań ustalił treść w/w orzeczenia i była mu ona znana.

Jeśli chodzi o początek daty płatności odsetek od zadośćuczynienia, to stosownie do treści art. 481 § 1 k.c. wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia, które jest wymagalne. Ugruntowany jest pogląd, iż żądanie zapłaty zadośćuczynienia należy do roszczeń, których termin spełnienia nie jest określony, a więc zależy od wezwania do zapłaty przez wierzyciela.

Zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 roku, poz. 392 ze zm.) zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

Z dokumentów przedłożonych przez stronę powodową oraz kart akt szkodowych przedłożonych przez pozwanego wynika, iż zgłoszenie szkody przez powoda nastąpiło w dniu 3 sierpnia 2011 roku. Zatem pozwany niewątpliwie pozostawał w zwłoce z zapłatą świadczenia dochodzonego przez powoda tytułem zadośćuczynienia od dnia 24 maja 2012 roku (żądanie pozwu).

Natomiast co do kwoty przyznanej powodowi tytułem odszkodowania, to: od kwoty 481,82 zł należało zasądzić odsetki ustawowe od dnia 30 maja 2013 roku, tj. po upływie 14 dni od doręczenia pozwanemu (w dniu 15 maja 2013 roku) pisma konkretyzującego roszczenie w zakresie tej kwoty; od kwoty 7,60 zł należało zasądzić odsetki ustawowe od dnia 28 listopada 2013 roku, tj. po upływie 14 dni od doręczenia pozwanemu (w dniu 13 listopada 2013 roku) pozwu wraz z nakazem zapłaty w niniejszej sprawie, bowiem wcześniej powód nie zgłosił pozwanemu roszczenia w zakresie tej kwoty (art. 14 ust. 2 w/w ustawy)

Wobec powyższego Sąd zasądził od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda P. M. kwotę 34.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 24 maja 2012 roku do dnia zapłaty (punkt I wyroku) oraz kwotę 489,42 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 481,82 zł od dnia 30 maja 2013 roku do dnia zapłaty i od kwoty 7,60 zł od dnia 28 listopada 2013 roku do dnia zapłaty (punkt II wyroku), natomiast oddalił powództwo w pozostałej części (punkt III wyroku).

W myśl art. 108 § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 roku Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296 ze zm.), sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji. Przepis art. 98 § 1 i 3 k.p.c. ustanawia natomiast ogólną regułę, według której strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty procesu, którymi są koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony.

W niniejszej sprawie powództwo zostało uwzględnione niemalże w całości co do należności głównej, to jest w kwocie 34.489,42 zł z dochodzonej kwoty 34.501,42 zł. Zatem powodowi należy się zwrot wszystkich poniesionych przez niego kosztów procesu, w tym opłaty od pozwu w kwocie 1.000 zł, wynagrodzenia fachowego pełnomocnika w kwocie 2.400 zł (stosownie do treści § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radcy prawnego oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu), opłaty od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł i zaliczki na poczet kosztów związanych ze sporządzeniem opinii biegłych w kwocie 740 zł, tj. łącznie w kwocie 4.157 zł.

Uwzględniając powyższe, Sąd zasądził od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda P. M. kwotę 4.157 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (punkt IV wyroku).

Koszty wywołanych opinii biegłych wyniosły łącznie 1.486,32 zł, przy czym w kwocie 740 zł zostały pokryte z zaliczki uiszczonej przez powoda, a w kwocie 746,32 zł z sum budżetowych Skarbu Państwa.

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2005 roku, Nr 167, poz. 1398 ze zmianami) w zw. z art. 98 k.p.c., Sąd nakazał ściągnąć od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie) kwotę 1.472,32 zł tytułem wydatków poniesionych tymczasowo z sum budżetowych Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie) i części opłaty od pozwu (726 zł), od uiszczenia której powód został zwolniony (punkt V wyroku)

Mając powyższe okoliczności na uwadze oraz na podstawie powołanych wyżej przepisów, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.